

Kap. 14

Løgnene i herredsretten

Dommeren anførte i dommen at midlertidig pant *"burde vært slettet"*. Men til tross for at pantet som lød på 400.000 kroner var urettmessig utnyttet i vår bolig da de ribbet oss for hus og hjem, så aksepterte likevel dommeren dette til fordel for banken.

At banken hadde innfridd garantibeløp med penger de tok ulovlig fra vårt aksjeselskaps konti så dommeren heller ingen grunn til å reagere på. Og heller ikke på at det øremerkede garantipantet da skulle falt bort og vært slettet. Stikk i strid med de dokumenterte fakta som ble behandlet i retten, la han til grunn i dommen at det var banken som var betaleren av beløpene. På denne måten ble banken også gitt medhold i sin urettmessige utnyttelse av garantipant for 650.000 kroner i vår private eiendom.

18. november 1993 stevner Marit og jeg Eiker Sparebank for Eiker, Modum og Sigdal herredsrett. Vi har engasjert advokat Trygve Fjeld som vår prosessfullmektig. Saken bringes direkte inn for herredsretten, med bakgrunn i at man her helt åpenbart ikke har noen muligheter for å oppnå resultater i forliksrådet. I stevningen fokuseres det i korte trekk på følgende:

- 1) Bankens misbruk av uslettet midlertidig pant.
- 2) Manglende redegjørelse for bankens håndtering av garantistillelser og garantipant.
- 3) Div. privat eiendom som banken har tiltvunget seg ved urettmessig pant.
- 4) Overføringen av aksjeselskapets gjeld på 773.259 kroner til meg personlig, og måten dette skjedde på.
- 5) Manglende avregning til tross for gjentatte purringer, over bankens disponering av opphørssalg og driftsløsøre for tilsammen 7-800.000 kroner.
- 6) Grov sjikane gjennom avisene, hvor adm. banksjef Trond Tostrups

personlige uttalelser siteres. Noen av de fete overskriftene var følgende: "Freddy Kristoffersen er et skrekkeksempel" og "Søk kirke asyl hvis du vil bo gratis". Artikkene ble slått opp over helsider, og noe av det som preget førstesidestoffet var dette:

"Skrekk og advarsel" "Freddy Kristoffersen-saken er et eksempel på hvor ille det kan gå med bankkunder som ikke viser imøtekommenhet og vilje til å gjøre opp for seg. Ingen av våre kunder som vil gjøre opp for seg, om så bare ved å betale renter på huslånet sitt, kastes på gata, sier adm. banksjef Trond Tostrup i Eiker Sparebank." (1)

I stevningen bemerkes det for øvrig at banken i sitt påkrav av 4.juli 1991 ligger en million kroner høyere enn det beløp advokat Fjeld har beregnet seg frem til. Og vi hevder at sjikanen som gikk ut i flere av landets største aviser, bl.a. Dagbladet, ubegrunnet har skandalisert mitt navn som riksturnerende artist, med uanede konsekvenser både for økonomien og familielivet.

For dette samt de øvrige nevnte overgrep m.m., nedlegges en påstand om et erstatningsbeløp begrenset oppad til 2,5 millioner kroner. Dette fremlegges som et motkrav til bankens påkrav, og det bemerkes at: "Til fradrag kommer så det riktige beløp som banken har til gode, når manglende, fullstendige og korrekte oppstillinger, tall og beregninger forhåpentligvis blir lagt frem under saksforberedelsen".

Trøtt dommer noterte flittig når bankens advokat hadde ordet

Første uken i juni 1994 avholdes hovedforhandlingen i herredsretten i Hokksund. Marit og jeg møter sammen med advokat Trygve Fjeld, og bankens prosessfullmektig er advokat Einar Granli. Som bisitter sammen med Granli, møter banksjef Finn Mathisen. Retten ledes av kst. herredsrettsdommer Olaf R. Kløvstad.

Under hele rettssaken som går over fire dager, møter det daglig opp representanter for pressen. Og for øvrig sitter det en god del interesserte mennesker sammen med min familie, på tilhørerbenkene. Noe av det første jeg legger merke til er at dommeren sitter med hodet i hånden over skrivebordet og ser utrolig trøtt og uinteressert ut når vår advokat har sine innlegg. Dette blir senere også bemerket av flere av tilhørerne. Når bankens advokat Granli lekser opp våkner imidlertid dommeren til og noterer flittig.

En annen ting jeg legger merke til er at advokat Granli gang etter gang på en svært forstyrrende måte fritt får avbryte advokat Fjelds innlegg, uten at dommeren griper inn. Advokat Fjeld reagerer på dette og ber flere gan-

«Søk kirkeasyl hvis du vil bo gratis»

- Hvis Freddy Kristoffersen vil bo gratis må han søke kirkeasyl, sier adm. direktør Trond Tøstrup i Eiker Sparebank.

- Her er dokumentene som viser at Eiker Sparebank ikke følger sine egne etabler for å presse meg ut av huset. Banken skal ikke lykkes, sier trekkspilleren Freddy Kristoffersen.

ØVRE EKKE:
- Freddy Kristoffersen får søke asyl i kirken hvis han tross det er utlagt å bo gratis, sier bankens Trond Tøstrup til DT-BE.

Konkursen

Konkursen ble utlyst i går, og det betyr at alle kreditorer må melde seg på innen 14 dager. Konkursen ble utlyst i går, og det betyr at alle kreditorer må melde seg på innen 14 dager. Konkursen ble utlyst i går, og det betyr at alle kreditorer må melde seg på innen 14 dager.

Konkursen ble utlyst i går, og det betyr at alle kreditorer må melde seg på innen 14 dager. Konkursen ble utlyst i går, og det betyr at alle kreditorer må melde seg på innen 14 dager. Konkursen ble utlyst i går, og det betyr at alle kreditorer må melde seg på innen 14 dager.

Konkursen ble utlyst i går, og det betyr at alle kreditorer må melde seg på innen 14 dager. Konkursen ble utlyst i går, og det betyr at alle kreditorer må melde seg på innen 14 dager. Konkursen ble utlyst i går, og det betyr at alle kreditorer må melde seg på innen 14 dager.

Konkursen ble utlyst i går, og det betyr at alle kreditorer må melde seg på innen 14 dager. Konkursen ble utlyst i går, og det betyr at alle kreditorer må melde seg på innen 14 dager. Konkursen ble utlyst i går, og det betyr at alle kreditorer må melde seg på innen 14 dager.

Konkursen ble utlyst i går, og det betyr at alle kreditorer må melde seg på innen 14 dager. Konkursen ble utlyst i går, og det betyr at alle kreditorer må melde seg på innen 14 dager. Konkursen ble utlyst i går, og det betyr at alle kreditorer må melde seg på innen 14 dager.

«Bankens skyld»

Konkursen ble utlyst i går, og det betyr at alle kreditorer må melde seg på innen 14 dager. Konkursen ble utlyst i går, og det betyr at alle kreditorer må melde seg på innen 14 dager. Konkursen ble utlyst i går, og det betyr at alle kreditorer må melde seg på innen 14 dager.

Kilde: Drammens Tidende - Buskerud Blad

ger om at også han må få fullføre sine innlegg uten å bli forstyrret av motpartens advokat hele tiden. Men parodien fortsetter uten at dommeren sier noe til Granli.

Advokat Granli lekset opp usannheter i retten

Under hovedforhandlingen i herredsretten er det tungt å høre advokat Granli lekse opp den ene usannheten etter den andre, uten at jeg har en sjanse til å få tatt til motmæle. Det er alt for mye å notere og når det igjen blir vår tur til å si noe, er det også for mye å huske. Dermed får vi ikke protestert på mer enn en liten del av tiraden av uriktige påstander.

I ettertid kommer detaljene tilbake, og i skrivende stund husker jeg faktisk mer enn det jeg klarte å konsentere meg om under de turbulente forholdene i retten. Nå ser jeg det hele for meg igjen. Advokat Granli påsto faktisk at banken hadde vært så oppofrende og ettergivende at de hadde "*lidd store tap*" ved å forsøke å "*hjelpe*" meg ut av det han kalte "*store vanskeligheter*".

Det banken i virkeligheten "*hjalp*" meg med var å påføre meg store vanskeligheter. Det er et faktum at de på bakgrunn av urettmessig pant og overført *a/s*-gjeld systematisk "*hjalp*" meg av med alt vi hadde av fast eiendom, inklusive hus og hjem. Men i advokat Granlis versjon blir det hele fordreid 360 grader.

Bl.a. prosederer han på at:

Tomten som banken "kjøpte" av meg, var en stor "hjelp" fra banken En tomt som de angivelig fikk noe mindre for ved videresalget, noe advokat Granli gjør et stort nummer av. Han "*glemmer*" imidlertid å nevne at banken ikke hadde pant i tomten, og at netto kjøpesum på denne private tomten aldri kom meg til gode fordi den i stedet gikk til nedskrivning på aksjeselskapets gjeld til banken. Det vil si at betalingen i realiteten gikk til reduksjon av bankens eget tap i aksjeselskapet, og at pengene aldri gikk ut av bankens kasse.

Granli prosederer også på:

Usannheter om bankens angivelige renteettergivelse for 100.000 kroner En renteettergivelse som etter nøyere gransking av kontoutskrifter, i det alt vesentligste viste seg å være en stor bløff. Noe av dette dreide seg om frysing av renter på gjeldsbrevskontoen i aksjeselskapet hvor driften var avviklet allerede i desember året før. Og det var helt åpenbart at jeg personlig hadde liten nytte av et halvt års rentestans i et avviklet aksjeselskap i ettertid.

Olaf R. Kløvstad

Kilde: Arbeiderbevegelsens arkiv

Kilde: Drammens Tidende - Buskerud Blad

«Freddy Kristoffersen er et skrekkeksempel»

DRAMMEN: - Freddy Kristoffersen er et eksempel på hvor tåle det går når kandler ikke sliper bedringstilværelse eller stridighet.

Århus Andressen
«Freddy Kristoffersen er et eksempel på hvor tåle det går når kandler ikke sliper bedringstilværelse eller stridighet.»

Konstlig bank
«Freddy Kristoffersen er et eksempel på hvor tåle det går når kandler ikke sliper bedringstilværelse eller stridighet.»

«Kjenner meg ikke igjen»

DRAMMEN: - For Kristoffersen er det ikke bare å være en kandler, det er å være en kandler som slipper bedringstilværelse eller stridighet.

«Freddy Kristoffersen er et eksempel på hvor tåle det går når kandler ikke sliper bedringstilværelse eller stridighet.»

Drivkraft på skole
«Freddy Kristoffersen er et eksempel på hvor tåle det går når kandler ikke sliper bedringstilværelse eller stridighet.»

«Freddy Kristoffersen er et eksempel på hvor tåle det går når kandler ikke sliper bedringstilværelse eller stridighet.»

«Freddy Kristoffersen er et eksempel på hvor tåle det går når kandler ikke sliper bedringstilværelse eller stridighet.»

Drivkraft på skole
«Freddy Kristoffersen er et eksempel på hvor tåle det går når kandler ikke sliper bedringstilværelse eller stridighet.»

«Freddy Kristoffersen er et eksempel på hvor tåle det går når kandler ikke sliper bedringstilværelse eller stridighet.»

Særlig ble dette ganske absurd i og med at det dreide seg om konti i et aksjeselskap hvor banken hadde tatt full kontroll helt siden de sperret den andre kontoen i selskapet for oss, nemlig driftskontoen, allerede tre måneder før avviklingen. Dette mens de uten vårt samtykke selv forsynte seg med flere hundre tusen kroner på kontoen slik at den ble kraftig overtrukket, noe de til alt overmål lastet oss for i ettertid. Og når det gjelder nevnte driftskonto så viste kontoutskriftene full renteberegning hele tiden. "*Renteettergivelsen for 100.000 kroner*" var utvilsomt en sannhet med store modifikasjoner.

Sannheten om den såkalte renteettergivelsen fikk jeg som nevnt ikke avslørt før noe senere. Svært mange av de usannheter advokat Granli lekset opp visste han at jeg kjente sannheten om allerede der og da. Likevel kjører han like freidig på med lange tirader av dette, mens jeg sitter noen få meter fra ham og hører på. Det meste er regelrette løgner og et spill for galleriet, i en ren propagandavirksomhet for banken. Jeg undret meg; - *hva slags advokatskikk var dette?* For første gang er jeg i en norsk rettssal, og så oppleves det hele som et sirkus.

Sammen med banksjef Mathisen lyver han også på meg et kausjonsansvar: Midt under hovedforhandlingen kaster advokat Granli og banksjef Finn Mathisen plutselig ut udokumenterte påstander som kommer som en bombe på Marit og meg. Påstandene var overhodet ikke tatt med under saksforberedelsen, slik reglene sier. I stedet for å avvise dette på rent formelt grunnlag, velger vi i stedet å motbevise påstandene med dokumentasjon.

Det dreier seg om hardnakkede påstander om at Eiker Sparebank i tillegg til det øvrige, også har et krav mot meg i forbindelse med et kausjonsansvar som i virkeligheten var avsluttet i 1991. Dette i forbindelse med et lån en dame ved navn Inger Lise Skjønberg tok opp i banken.

Jeg satt som paralyisert og hørte på usannhetene som frekt og freidig ble slynget ut over rettssalen, og jeg trodde knapt mine egne ører. Dette låneforholdet visste jeg var oppgjort for lenge siden. Men det skulle vise seg at banken ulovlig hadde overført mitt opphørte kausjonsansvar til et helt annet låneforhold og utvidet det til over det dobbelte uten mitt vitende.

Dette fremgår av et internt banknotat som kom for dagen blant Inger Lise Skjønbers papirer og hvor banken på bakgrunn av oppgjør for hennes lån, så sent som 31. mai 1994 gir beskjed til sitt eget depot om å slette sikkerheter i denne forbindelse, deriblant min gamle kausjonserklæring. Bankutskriften som finnes øverst på arket viser at min kausjonserklæring urettmessig har vært anvendt av banken, etter at gjeldsbrevet som erklær-

ringen var tilknyttet, ble innfridd av Inger Lise Skjønberg. Hun innfridde gjeldsbrevet i 1991 og min kausjonserklæring som da falt bort og skulle vært slettet, har i stedet åpenbart blitt overført og anvendt i et helt annet låneforhold helt frem til oppjøret av dette pr. 31.mai 1994, slik bankens notat viser. (2)

Men første uken i juni 1994 står likevel banksjef Mathisen og advokat Granli i herredsretten og påstår at dette fremdeles er mitt ansvar. På toppen av det hele påstår de at bankens krav i denne forbindelse lyder på 200.000 kroner, hvilket er over det dobbelte av hva mitt opphørte kausjonsansvar en gang lød på.

Da vi dagen etter igjen møtes i rettssalen under den flere dager lange saken, legger advokat Fjeld, Marit og jeg frem medbragte dokumenter som klart beviser at Mathisens og Granlis påstander er klart uriktige.

Men la oss ta dette i riktig rekkefølge:

Det eneste kausjonsansvar jeg noen gang har påtatt meg for andre, er i forbindelse med det lån Inger Lise Skjønberg i 1982 tok opp i Eiker Sparebank for å kjøpe en frisersalong som Marit og jeg eide.

Dette kausjonsansvaret lød imidlertid i likhet med lånet kun på 84.250 kroner og Inger Lise Skjønbergs lån i denne forbindelse ble nedbetalt i sin helhet i 1991. Bankens egne kontoutskrifter viser en innbetaling av et avslutningsbeløp på 8.734,- kroner pr. 13.02.1991. Og 07.05 samme år stempler banken selv gjeldsbrevet som lånet var knyttet til, innfridd. Mitt kausjonsansvar var med dette definitivt over. (3)

Men Inger Lise Skjønberg etablerte også andre lån som bl.a. hennes mor Ruth Bryn kausjonerte for. Skjønberg ble imidlertid rammet av langvarig sykdom og klarte ikke disse låneforpliktelsene. 25.november 1993 tvangs selges derfor Ruth Bryhns bolig, etter begjæring fra Eiker Sparebank. I henhold til rettsbok av 14. juni samt to rettsbøker av 25. november 1993, ble den 80 år gamle damen kastet på gaten på grunn av et misligholdt krav på 38.981 kroner.

15. mars 1994 skriver Nor EiendomsSenter til Eiker Sparebank og redegjør for at de har tvangs solgt Ruth Bryhns bolig for banken, til en pris av 200.000 kroner. I brevet opplyses det at nettobeløpet, etter fratruke omkostninger, lyder på kr. 180.849,56 som oversendes til Eiker Sparebank. (4)

Snaut tre måneder senere påstår altså banksjef Finn Mathisen og advokat Einar Granli i Eiker, Modum og Sigdal herredsrett at banken har et krav på 200.000 kroner mot meg i denne forbindelse, penger de ved tvangssalg av fru Bryhns bolig nettopp hadde mottatt. Vår dokumentasjon som de trolig

ikke forventet at vi hadde, beviser imidlertid at bankens påstand er uriktig. Resultatet er at banksjef Mathisen svarer med enda en påstand hvor han hevder at *"da må du ha påtatt deg et kausjonsansvar til"*.

Jeg gir meg nesten over for denne pågående umåtelige frekkeheden, og forklarer at jeg aldri har påtatt meg noe kausjonsansvar for andre mennesker, enn dette ovennevnte ansvar som var under halvparten av det beløpet banken opererer med og som var avsluttet tre år tidligere. Til dette svarer Mathisen kort: *"Da kan det være det samme"*. Med disse ord trekker de sitt påståtte krav tilbake, noe som åpenbart skyldes våre dokumenter som beviser at hele påstanden er nonsens.

Men i den senere herredsrettsdommen gir kst. herredsrettsdommer Olaf R. Kløvstad banken fullt medhold i påstanden. Våre dokumenter som beviste Granlis og Mathisens bløff, nevner han ikke med et ord. I stedet skriver han at banken ikke ville gjøre garantien gjeldende *"på grunn av hans (min) økonomiske stilling"*.

Fem måneder senere, etter at vi 9. august hadde anket saken inn for lagmannsretten, følger banken og advokat Granli opp usannhetene på nytt. Denne gangen i et prosesskriv av 11. november 1994 til lagmannsretten. På bakgrunn av hva vi fremla av dokumentasjon om dette i herredsretten, kan det ikke herske tvil om at bankens uriktige påstand denne gangen fremlegges mot bedre vitende.

I samme prosesskriv fremgår det at banken nå har trukket dette spesielle kravet tilbake. Men i likhet med kst. herredsrettsdommer Kløvstad, nevner heller ikke Granli noe om den virkelige grunnen til dette.

Overfor lagmannsretten benytter Granli i stedet anledningen til å spille på at banken ved dette har vært *"svært ettergivende"*. På s.6 i prosesskrivet påstår han at *"Inger Lise Skjønberg misligholdt sine forpliktelser"* og at *"grunnlaget for å gjøre kausjonsansvaret gjeldende var til stede"*. Ut fra dokumentasjonen måtte han imidlertid vite at dette ikke var riktig.

Allikevel holder han frem med at *"Som følge av den ankende parts (min) økonomiske stilling unnlot banken å fremme krav i henhold til kausjonen"*. Ved denne siste løgnen fremstiller Granli banken i et falskt, men gunstig lys overfor retten. Med dette blir igjen banken fremstilt som den *"snille"* *"ettergivende"* og *"hjelpsomme"* banken. En fremstilling som avgjort påvirket dommernes avgjørelser og som derfor medførte store negative konsekvenser for meg i lagmannsretten. (5)

På bakgrunn av dokumenter som senere er fremkommet, tyder alt på at banken også har utnyttet det påståtte, men ikke-eksisterende kausjonsansvaret ved at de har lagt selve beløpet på 200.000 kroner til sitt totalkrav. Handlingene fremgår av et A-4-ark med utskrifter fra diverse misligholdskonti som banken konsekvent tilbakeholdt og nektet oss å få se. Dette til tross for at kontoutskriftene angikk våre egne lån. I et brev av 9. mai 1995 til meg, skriver advokat Granli bl.a. at: "*Eiker Sparebank finner ikke å kunne imøtekomme deres anmodning om å oversende Dem utskrift fra misligholdskonto*". (6)

Etter et langvarig press mot banken, bl.a. ved en omfattende korrespondanse og mange telefoner, klarer jeg med hjelp fra advokat og revisor likevel til slutt å få utlevert utskriftene. I brev av 5. september 1995 skriver advokat Granli til min daværende advokat Tor Martin Kindem at Eiker Sparebank nå likevel er villig til å la meg få utskrift fra misligholdskontiene. Brevet starter imidlertid med en besynderlig setning: "*Som tidligere opplyst gir kontoutskriftene fra misligholdskonti ikke noe korrekt bilde av hvilke forpliktelser låntager har overfor långiver*". (7)

Denne klare innrømmelsen av at det er noe som ikke stemmer ved misligholdskontiene, gjør meg enda mer interessert i å gå disse dokumentene nøye etter i sømmene. Og nederst på ett av de arkene utskriftene er samlet på, finner jeg da også et utskrift som er datert 26.05.1995. Av dette utskriftet fremgår det tydelig at 200.000 kroner har vært påplusst totalkravet ved mine såkalte misligholdskonti. Ettersom jeg tidligere var nektet utskrifter fra disse misligholdskontiene, har dette følgelig foregått i det skjulte.

Sannsynligvis har beløpet vært parkert som en del av totalkravet i flere år og følgelig også blitt belastet med misligholdskontienes høye renter. Dette har trolig vært situasjonen helt fra Inger Lise Skjønberg refinansierte i 1991 og frem til like før hovedforhandlingen i vår herredsrettssak mot banken i 1994. Det vil bl.a. si at også dette beløpet har stått som en uriktig del av bankens påståtte totalkrav, da de i mars 1992 tok vår bolig på tvangsauksjon. Av utskriftet fremgår det imidlertid at beløpet på 200.000 kroner ble innbetalt i det skjulte og fjernet fra kravet, pr. 5. mai 1994 - altså like før alt skulle belyses i retten første uken i juni samme år. (8)

Dette var så oppsiktsvekkende at jeg krever et svar fra banken på hvem som hadde innbetalt hele 200.000 kroner på min misligholdskonto, slik at bankens krav ble redusert tilsvarende. Svaret som kommer fra banksjef Finn Mathisen, er først muntlig i telefonen hvor han bortforklarer det hele som "*en datafeil*".

Da mine hjelpere og jeg ikke godtar dette uten videre, sender Mathisen 14. september 1995 et brev hvor han skriver at: "*Beløp kr. 200.000,- pr. 04.05.94 gjelder nedskrivning på beløpet som er gjort i våre bøker*".

Hvorfor banken like før rettssaken uten videre skulle nedskrive 200.000 kroner i sin helhet på et krav de åpenbart ønsket å fremlegge mest mulig av i retten, gir Mathisen imidlertid ingen forklaring på. Derfor krever jeg også å få utlevert kopi av det bokføringsbilag som knytter seg til "nedskrivningen". Og etter nye protester fra Mathisen og banken, får vi også bilaget utlevert.

Og av bokføringsbilaget fremgår det med all tydelighet at ordet innbetalt slett ikke dreier seg om noen datafeil, slik Mathisen hevdet. Og heller ikke dreier det seg om noen nedskrivning. Av bilaget ser vi at beløpet på 200.000 kroner er innbetalt på min misligholdskonto og at det er overført fra en annen konto i banken, trolig en intern konto. Av bilaget fremgår det også at overføringen har skjedd etter ordre fra vår tidligere kjenning; advokat og avdelingssjef Ola Ustad. Det vil si samme person som står bak hele manipulasjonen med diverse ulovlige kontouttak, overføringer og urettmessig pant som førte til at vi mistet alt vi eide. (9)

I oktober 1995 blir jeg på bankens premisser presset inn i et såkalt rettsforlik, mot min vilje og på et fullstendig bristende grunnlag (utdypes i kap. 16). Dette under en parodi av en lagmannsrettssak som jeg etterpå forsøker å få gransket gjennom bevisopptak utenfor rettssak, men hvor rettsapparatet avviser meg overalt, inklusive kjæremålsutvalget som 18. april 1996 nekter meg å få behandlet saken i Høyesterett. Samme år forsøker jeg imidlertid å få ut ytterligere flere dokumenter vedrørende det påståtte "kausjonsansvaret". Men banken ved banksjef Mathisen, som trolig føler at det nå begynner å brenner under bena, avviser blankt en hver ytterligere utlevering av dokumenter. I et brev 4. juni 1996 sier han det slik:

..... "Vi gjør for øvrig oppmerksom på at det er inngått et rettskraftig forlik mellom Eiker Sparebank og Freddy Kristoffersen som er avgjort i Høyesterett og det vil derfor ikke bli utsendt ytterligere dokumentasjon vedr. kontoforhold med Freddy Kristoffersen fra oss". (10)

Også bankens toppsjef løy for retten og pressen

Under herredsrettssaken kastet for øvrig også bankens toppsjef Trond Tostrup seg inn i den løgnaktige propagandavirksomheten for banken. Til avisen DT-BB fremstiller Tostrup sin bank som en misforstått hjelper. I en artikkel 3. juni får Tostrups uttalelser følgende kjempeoverskrift: "*Freddy hogg av hånden som hjalp ham*".

I den senere herredsrettsdommen er løgnene om bankens såkalte

"hjelpsomhet" noe av det viktigste Kløvstad legger til grunn for sin rettslige avgjørelse. I sine bemerkninger i dommen, underbygger han bankens helteglorie ved bl.a. følgende ord: *"Det er en rød tråd i bankens disposisjoner, at man ville gi reell hjelp til Freddy Kristoffersen"*. (11)

Dommeren reagerte høylydt på skjevhetene, men nevnte dem ikke i dommen

Da herredsrettsdommer Kløvstad leser dokumentasjonen over vår butikkinnrednings nyverdi på kr.400.000,- (minus kr. 100.000,- for faste installasjoner m.v.), og får se at vårt selskap ikke har blitt godskrevet med mer enn vel 22.000 kroner ved bankens salg av utstyret, våkner han brått til en stund. *Dokumentasjonen som ikke er til å misforstå, hadde jeg fått av den tidligere eieren av butikken, Arild Lauritzen.*

Dommeren reagerer høylydt og bemerker det store spriket, og vi følger opp ved å brette ut bilder av den velholdte innredningen over hele dommerbordet. Flere kommer bort og titter på. Jeg påviser at store deler av utstyret er forsvunnet fra bankens lager, mens det sto lagret for salg under bankens ansvar. Innredningen hadde banken ved seksjonsleder Arvid Sønju etter eget forslag påtatt seg å selge for oss til *"høyest mulig pris"*. For brukt innredning var det en kjent sak at markedet som oftest gav ca. 50% av nypris.

Da bankens seksjonsleder Arvid Sønju inntar vitneboksen er han for-siktig i sitt ordvalg. Han bekrefter imidlertid at han har hatt ansvaret for lagring og salg av vår butikkinnredning. Han påstår imidlertid at det meste av utstyret ble kjøpt av Dag Bommen. At prisen på ca. 22.000 kroner for en innredning med en dokumentert nypris til 300.000,- kroner ikke henger på greip, har han ikke noen kommentar til. Og at fakturaen han skrev ut til Bommen ikke inneholder noe som helst av spesifikasjon over hva Bommen skal ha kjøpt av utstyret, blir raskt forbigått som mindre viktig.

Da bestyreren av bankens datterselskaps asylmottak i Vestfossen - Dag Bommen - står i samme vitneboks, forteller imidlertid han en helt annen historie. Nemlig at han fikk i oppdrag å selge den lagrede butikkinnredningen for banken, noe han gjorde gjennom sitt eget selskap Ullern & Co a/s. På spørsmål om han hadde overtatt noe av utstyret, svarer han følgende: *"Jeg kjøpte kun kassaapparatet, for det skulle jeg ha selv. Resten solgte jeg for banken, og det fikk jeg oppgjør for senere"*.

Vitneforklaringene til Sønju og Bommen spriker altså like mye som verdien på utstyret og det det ble solgt for. Men ingenting av dette blir nevnt i dommer Kløvstads senere dom. Både spriket mellom verdi og salg

som han selv reagerte på, bildene han så, min forklaring om at svært mye av utstyret er forsvunnet og Bommens og Sønjus sprikende vitneforklaringer, er fullstendig utelatt i dommen.

I stedet - og til tross for dokumentasjon vi legger frem, påstår han i dommen noe som er helt utrolig. På s.1 presterer han å skrive at mannen som solgte oss butikken, Arild Lauritzen, etter avtalen hadde forpliktet seg til å fremskaffe dokumentasjon på verdien av inventar og innredning, men at *"etter det som er fremkommet i retten, ble antakelig ikke dette gjort."*

Det han sier er rett og slett at den dokumentasjonen han selv hadde sittet og reagert både kraftig og synlig på, ikke eksisterte - og at det er grunnen til at han lar emnet om dette ligge.

Bankens tidligere toppsjef vitnet mot banken, ble ikke nevnt i dommen

Bankledelsen forsøkte å få det til at vår lånavtale av 06.07.1988 som tidligere administrerende banksjef Gunnar Kai Brandt hadde satt opp, ikke lenger var gyldig. Med rak rygg står imidlertid denne hedersmannen frem i retten, og vitner mot sin egen tidligere arbeidsgiver. Da jeg senere takker ham for hans rettskafne holdning, svarer han *"Jeg vil bare ha rettferdighet, jeg"*.

Den pensjonerte banksjefen legger ikke fingrene i mellom. Han forklarer at den gamle lånavtalen etter hans mening, må være like gyldig som noen gang. Og han presiserer at det midlertidige pant på kr.400.000,- i vår private bolig, etter hans syn skulle falt bort da banken fikk registrert sitt pant i aksjeselskapets varer og utstyr m.v. Han bekrefter at da banken utnyttet dette pantet i vår bolig, skulle det forlengst ha vært slettet. Han forklarer også at under hans tid som sjef i banken var det rutine at obligasjoner i forbindelse med bortfalte pant, automatisk ble slettet.

Ingenting av dette nevnes i dommen som Kløvstad skriver ut. Den tidligere toppsjefen i banken og hans vitneforklaring, blir verken sitert eller kommentert. Og når det gjelder det midlertidige pant bortforklares det i dommens s. 6 på følgende måte: *"Retten finner intet særlig grunnlag å kritisere banken på, utover at det som var midlertidig burde vært slettet og erstattet av noe nytt da man refinansierte."*

At det midlertidige pant burde vært slettet er det ingen tvil om. Og ikke bare *"burde"* det vært slettet, det skulle vært slettet. Men dommeren gjør ingenting med det. Dette til tross for at det dreier seg om urettmessig utnyttelse av pant for 400.000 kroner i huset som de har tatt fra oss. Dommeren lar det skure til fordel for banken. I bankens senere tilsvarende svar på vår anke til lagmannsretten, erkjenner imidlertid advokat Granli at det

midlertidige pant falt bort og skulle vært slettet, men tilføyer utrolig nok at: "Dette er dog uten betydning for saken".

I strid med dokumenterte fakta, la dommeren bankens løgner til grunn

I herredsretten blir også det faktum at banken belastet to av vårt aksjeselskaps konti for å få innfridd garantibeløpene, dokumentert og behandlet. Dette må derfor også dommer Kløvstad nødvendigvis ha blitt oppmerksom på. Men til tross for det legger han til grunn i dommen at banken var betaleren.

Etter min mening burde imidlertid en noenlunde oppegående dommer skjønne såpass at når banken hadde innfridd garantibeløpene med penger de hadde tatt på vårt aksjeselskaps konti, var det slett ikke banken som var betaleren, men vårt aksjeselskap. Og han burde også vite at øremerkede pant for de oppsagte garantiene da falt bort og skulle vært slettet.

For øvrig burde det være elementært å innse at pant som er øremerket for kun å gjelde garantier ikke "gjelder for et hvert mellomværende", som man ellers kan finne som en tilføyelse på pantsettelseserklæringer. Men i likhet med hans likegyldighet til bankens urettmessige utnyttelse av det midlertidige pant på kr. 400.000,-, lar dommer Kløvstad det også skure med hensyn til den urettmessige utnyttelsen av garantipant for kr. 650.000,-. Dette resulterer i at det blir fritt fram for banken.

På s.11 i herredsrettsdommen skriver dommer Kløvstad at: "*Slik retten ser det har neppe banken utnyttet noen villfarelse hos Kristoffersen den selv har vært med på å fremkalle. Banken hadde tilstrekkelig pant, noe Kristoffersen måtte være klar over da han skrev under på refinansieringsavtalen. Alle obligasjoner var listet opp*".....Og "*Har banken fremkalt en villfarelse hos Kristoffersen her, må det være gjort i god tro*".

Men banken hadde overhodet ikke tilstrekkelig pant. Tre av pantobligasjonene som dommeren sier ble listet opp, var falt bort og skulle vært slettet på et langt tidligere tidspunkt. Og uten disse obligasjonene med urettmessig pant for tilsammen 1.050.000 kroner i vår private eiendom, hadde ikke banken på langt nær tilstrekkelig pant igjen til å kunne ribbe oss for alt slik de gjorde. Ved at banken fremholdt at dette pant var korrekt, er det ikke tvil om at jeg ble påført en villfarelse. Om domstolene også ble villedet av dette, eller om de gav banken medhold til tross for at de visste bedre, må de svare for selv. Og at dommer Kløvstad hevder banken påførte meg villfarelsen i "*god tro*", må være opp til han å påstå. Men faktum er at

banken har utnyttet villfarelsen maksimalt, ved å anvende det urettmessige pantet til å ribbe min familie til skinnen i ettertid. Med andre ord, en svært lønnsom løgn for banken.

Dommer Kløvstads rettslige avgjørelser er ganske utrolige. Bare det faktum at banken ved flere anledninger ulovlig tappet våre konti er jo i seg selv så ille at dommeren burde reagert. Og forholdet blir om mulig enda verre når det tas opp i retten at kontiene ble tappet for å få innfridd garantibeløp, mens dommeren i sin dom likevel fortsetter å fremstille banken som betaler av garantibeløpene.

Når man leser denne herredsrettsdommen som er stappfull av gravevende feil til fordel for banken, så er det tydelig at dommer Kløvstad ikke har lagt noe som helst vekt på de dokumenterte og avgjørende fakta som vi fremla i retten. I stedet har han lagt all vekt på de udokumenterte, lett gjennomskuelige usannheter som ble servert fra bankens side. Bl.a. la han stor vekt på at bankens næringslivskonsulent Ole Bondal sto i vitneboksen og påsto at jeg skulle ha gått rundt blant de ansatte i banken og lagt for dagen en *"ingen skal tape på Freddy Kristoffersen-holdning"*.

Dette skal angivelig ha fått de ansatte i banken til å tro at jeg selv nærmest ivret etter å påta meg aksjeselskapets gjeld, og at bankens folk dermed skal ha vært i god tro da de foretok sine ødeleggende handlinger mot min familie og meg. Dette sludderet griper dommeren begjærlig tak i og følger opp med en kommentar i dommens s.12 om at: *"Han må selv ha vært oppmerksom på denne sin holdning, noe bankens folk også må ha antatt"*.

Med dette finner dommeren det rimelig å anta at jeg har vært villig til å sette hus og hjem på spill for å redde bankens usikrede engasjement i et selskap under opphør. Og banksjefens sjikanerende utspill i avisene, mener han går opp i opp mot mine uttalelser i media. At jeg bare har fortalt den faktiske sannhet om hva som har foregått - mens administrerende banksjef Tostrup til gjengjeld har hengt meg ut som såkalt "skrekkeeksempel" for hele landets befolkning uten noen rimelig grunn, tas det ikke hensyn til.

Dommeren medgir imidlertid at Marit ikke hefter for gjelden, og saken avvises derfor for hennes del i dommen. Men hennes eierrettigheter i den eiendommen banken ved urettmessig krav og pant har tatt fra oss, forties og blir overhodet ikke hensyntatt.

Dommen faller 9. juni 1994.

Bankens udokumenterte påstander og løgner om sin store "hjelpsom-

het", og dommerens skjønn og synsing i forbindelse med dette, blir lagt til grunn for rettsavgjørelsen. Dommeren fremstiller bankens handlinger som noe den har gjort i beste mening. De dokumenter og bevis vi har lagt frem, lukker han øynene fullstendig for, og banken blir fremstilt som en stor helt. Vi taper saken fullstendig, og i tillegg til det banken allerede har ranet til seg av diverse eiendom, hus og hjem, dømmes jeg til å betale banken ytterligere 400.000 kroner + 50.000 kroner i saksomkostninger.

Ble gjort oppmerksom på forholdet, men fortsatte med samme løgn

Få uker etter herredsrettens dom skriver jeg et brev i et fortvilet forsøk på å appellere til bankens styre og ledelse. I brevet som er datert 27. juli 1994 påpeker jeg at det midlertidige pant skulle vært slettet og at det følgelig er urettmessig utnyttet av banken. Jeg påpeker også at banken har tatt garantibeløpene på vårt aksjeselskaps konti, og at garantipantet skulle vært slettet. Jeg fremholder at dette tilsammen dreier seg om uslettet pant for godt over en million kroner som etter min mening er urettmessig utnyttet av banken.

Jeg får ikke et ord til svar. Men ved at dette ble behandlet i herredsretten og deretter ble belyst gjennom mitt brev, så må nødvendigvis banken og deres advokat Einar Granli også ha blitt kjent med forholdet. De må på bakgrunn av dette ha vært fullstendig klar over at garantibeløpene ble betalt med penger som banken tok ulovlig på vårt aksjeselskaps konti, og at det følgelig var vårt aksjeselskap og ikke banken, som var betaleren. Og denne vissheten må ha blitt ytterligere forsterket da advokat Trygve Fjeld på nytt belyser dette gjennom vår ankeerklæring av 9. august 1994 til lagmannsretten.

Likevel skriver advokat Granli i bankens tilsvarende av 2. september 1994 til lagmannsretten, at: "*Høsten 1989 og våren 1990 innfridde banken krav i henhold til de to nevnte garantier med henholdsvis kr. 100.000,- og kr. 128.409,-.*"

Både banken og advokat Granli er med andre ord gjort klart oppmerksomme på at banken ulovlig tok garantibeløpene på vårt aksjeselskaps konti, men i likhet med herredsrettsdommeren fortsetter de likevel å fremstille banken som betaler av beløpene. (12)

DOKUMENTASJON

- 1 Stevning 18. november 1993, samt faksimile fra DT-BB 9. juli 1993, faksimile fra Dagbladet 10. juli 1993, faksimile fra DT-BB 14. juli 1993 og utklipp fra forsiden fra samme avis.
- 2 Banknotat av 31. mai 1994 m/bankutskrift
- 3 Kontoutskrift med avslutningsbeløp 13.02.91, og gjeldsbrev for låne-konto 82.12870, innfridd 7/5-91
- 4 Rettsbok av 14. juni samt to rettsbøker av 25.november 1993, og Nor EiendomsSenters brev m/vedlegg av 15.mars 1994 til Eiker Sparebank
- 5 Adv. Granlis prosesskrift av 11. november 1994 til lagmannsretten
- 6 Advokat Granlis brev av 9. mai 1995
- 7 Advokat Granlis brev av 5. september 1995
- 8 Bankutskrift over såkalte misligholdskonti
- 9 Bokføringsbilag av 4/5-94
- 10 Brev av 4. juni 1996 fra Eiker Sparebank v/banksjef Finn Mathisen
- 11 Faksimile fra DT-BB 3. juni 1994, og herredsrettsdommen av 9. juni 1994 som vrimlet av feil
- 12 Mitt brev av 27. juli 1994, samt Bankens tilsvaret til lagmannsretten 2. sept. s.å.

Kap. 15

Utkastelsen

Da banken - som redegjort for i kap. 11 - brøt avtalen om å avstå fra å ta bolighuset på tvangsauksjon da de fikk oppgjøret for hytta, ble det ved en ny stevning til herredsretten 30. april 1995 fremholdt at tvangsauksjonen over vår bolig var rettsstridig. I stevningen, som ble skrevet av advokat Trygve Fjeld, krevde vi at rettighetene i eiendommen måtte tilbakeføres til min familie og meg. Ikke minst med tanke på at min kone Marit, som ikke heftet for noe gjeld til banken, hadde 50% eierrettigheter i eiendommen. Både ankesaken i lagmannsretten og denne såkalte restitusjonssaken i herredsretten sto fremdeles uavklart for domstolene da banken, ved hjelp av en namsmann som selv hadde store lån under oppseiling i samme bank, fikk kastet oss ut av boligen. *(Les mer om disse sakene og hvordan Marit ble fratatt sine rettigheter, i neste kapittel).*

"Jeg har lyst til å legge meg på trappa til Eiker Sparebank"

15. juni 1995 inntar Marit og jeg vår siste frokost i hjemmet vårt på Bråtabakken i Hokksund. Stunden er vemodig og trist. Vi har brukt opp alle rettslige formaliteter for å hale ut tiden i håp om at rettferdigheten ville seire til slutt. I den nye restitusjonssaken som står for herredsretten, hvor vi mener å kunne påvise at banken har tatt vår bolig på tvangsauksjon ved brudd på en klar avtale, tar verken banken eller namsmyndighetene hensyn til det. Bankene har endelig klart det; - stunden er kommet da vi skal kastes ut.

Vi tar et siste overblikk over de kjente og kjære værelsene, stua, kjøkkenet, badet og soverommene. Alt er tegnet og bygget etter våre egne ideer. I dette huset plasserte vi sparepengene våre, som jeg hadde tjent ved mange års slitsomt turneliv langs norske landeveier. Her flyttet hele familien gledesstrålende inn i 1975, etter års håp og strev.

Kl. 10 presis ankommer Eiker Sparebanks seksjonsleder Steinar Ystheim sammen med lensmannbetjent Nils Tufto ved Øvre Eiker lensmannskontor. Tufto er oppnevnt som namsmann for anledningen, og Jorunn Andersen fra samme lensmannskontor er med som protokollfører.

Etter hvert ankommer også våre to voksne døtre Linda og Elin. Vår sønn Øyvind som da er 16 år, har valgt å holde seg borte. På vegne av min familie og meg, ankommer advokat Trygve Fjeld og hans kontorsjef. Og sammen med TV-Buskerud møter også den lokale pressen opp.

Lensmannsbetjent/namsmann Nils Tufto innleder til forhandlinger, og spør på formelt vis om partene har noe de vil si. Bankens representant Steinar Ystheim gir en kort beskjed om at banken ikke ønsker noe forhandlinger. De vil ha utkastelsen fullbyrdet med en gang. Jeg på min side svarer at jeg har en masse å innvende fordi banken med uredlige metoder rett og slett har lurt oss, men at jeg her og nå begrenser meg til å be om å få ringe en venn av familien som ønsker å kjøpe huset for å hjelpe oss.

Dette blir imøtekommet av Tufto, og jeg ringer min venn som av personlige årsaker ikke ønsker sitt navn offentliggjort i denne boken. Han er en seriøs, solid og velsituert kar og behøver ikke å låne penger for å kjøpe huset. Telefonsamtalen foregår mens alle de tilstedeværende sitter rundt meg i stua og hører på. I telefonen bekrefter min venn sitt ønske om å kjøpe huset hvis det kan hjelpe oss, og jeg formidler beskjeden videre til namsmann Tufto. Han ber da om et svar på dette fra bankens representant Steinar Ystheim - som kun svarer med to ord; - "*ingen kommentar*".

Igjen får jeg imidlertid en bekreftelse fra min venn i telefonen på at han gjerne vil ha et møte med banken, for å diskutere en pris på huset. Og igjen svarer Ystheim på sin knappe måte; - "*ingen kommentar*". Da vi ikke engang kommer i dialog med bankens representant Steinar Ystheim, må vi til sist bare avslutte telefonsamtalen. Men det siste min venn sier, er at det bare er å gi beskjed hvis banken går med på en samtale med ham, - hans tilbud står fast. Få dager senere forsøkte han imidlertid igjen å få til et møte med banken, men ingen ville snakke med ham.

Nei og atter nei

Advokat Fjeld tar da ordet og henstiller til banken om i hvert fall å gi min familie og meg tillatelse til å bo i huset frem til 30. juni - hvilket vil si to uker. Innen den tid håper Fjeld at vi ved hjelp av vår venn og seriøse kjøper, kan få salget i orden slik at min familie og jeg kan leie huset av den da nye eieren. Fjeld hevder at familien og jeg ved et slikt opplegg kan bli spart for å flytte ut de tusenvis av gjenstander som finnes i huset.

Men Eiker Sparebanks representant Steinar Ystheim er helt ubøyelig, og overhodet ikke villig til å gi nye frister. Avisen Fremtiden skrev etterpå at "*hans (Ystheims) mandat var helt klart fastsatt på forhånd: Bankledelsen ønsket ikke flere innspill, Freddy Kristoffersen skulle ut på timen*".

Freddy og kona Marit i og foran huset de ble kastet ut fra.

Kilde: Framtiden/Arbeiderbevegelsens arkiv

"Betyr det at familien og jeg må ut med en gang?" spør jeg.

"Vi er jo mennesker" svarer Nils Tufto, "men i praksis betyr det at du må ta med deg de eiendelene dere trenger for noen dager, og forlate huset når låsesmeden har byttet sylinder i døra."

"Men du må gjerne nekte å forlate huset. Da tar jeg bare en telefon og sender bud etter uniformerte lensmannsbetjenter, og får deg bært ut med makt," sier Tufto.

Med en gang

"Kommer låsesmeden i morra?" spør jeg.

"Nei han kommer med en gang, men vi skjønner jo at dere ikke kan tømme dette store huset på timen. Vi forseglar huset nå, og du kontakter oss når dere skal flytte."

"Men vi har ikke noe sted å flytte. Mest av alt har jeg lyst til å legge meg på trappa til Eiker Sparebank," sier jeg.

Advokat Fjeld retter da en ny appell til bankens representant om å gi noen dagers frist, til et eventuelt salg av huset er ordnet. "Eller er det slik at dere ønsker å 'ta rotta' på disse ulykkelige menneskene?" spør Fjeld. Ingen svarer ham.

Da brister det for Marit. "Kanskje dere skal ha huset sjøll!" utbryter hun. Heller ikke hun får svar, men hun visste ikke da hvor nær sannheten hun var.

Bitter avskjed

I sitt referat skriver avisen Fremtiden: "Namsmann Nils Tufto kunne bare oppsummere, og slå fast at ingen av partene hadde reist tvil om lovligheten av utkastelsen, og at den måtte fullbyrdes der og da."

Imidlertid er det slik at namsmann Tufto heller ikke anstrengte seg nevneverdig for å få banken til å vise imøtekommenhet mot min venn som ville kjøpe huset for å hjelpe oss. Og da advokat Fjeld påklaget til namsmannen at familien og jeg måtte ut på timen i stedet for at saken kunne gi oppsettende virkning fram til 30. juni, kunne det ikke tas stilling til dette før "om kort tid".

Dermed var det ingen vei tilbake. "Det er godt jeg har hytta på skauen, selv om det blir temmelig kummerlig å bo fast der oppe", sier jeg. Hytta var vi for øvrig heller ikke lenger eier av, da den tidligere ble solgt til Marits bror, slik at banken fikk oppgjøret og etter avtale da skulle avstå fra å ta huset på tvangsauksjon. Som nevnt tok banken begge deler.

Med stor fortvilelse og fylt av tung bitterhet, ikke minst mot den aktive

INGEN BØNN

da Freddy ba om noen timer til i huset

■ ■ ■ Det var ingen bønn for musikkartisten Freddy Kristoffersen (bildet) i Hokksund: Han ba om noen timer ekstra i huset sitt, men fikk nei. Han og familien ble kastet ut av Namsmannen etter begjæring fra Eiker Sparebank. Nå er låsen i døra skiftet. - Det bitreste øyeblikk i mitt liv, sa Freddy Kristoffersen. Hans ønske om 15 dagers utsettelse ble ikke etterkommet. Eiker Sparebank sa nei.

FOTO: JØN FA. ENCHER

Map. 15

Kilde: Fremtiden/Arbeiderbevegelsens Arkiv

rolle myndighetene i årevis hadde spilt i dette uredelige spillet, tar Marit og jeg avskjed med hjemmet vårt. Våre to voksne døtre Linda og Elin, gråter åpenlyst da Marit og jeg plukker med oss tannbørster og toalettsaker, og forlater huset for å reise til hytta i Finnemarka. En hytte hvor det ikke var innlagt verken strøm eller vann, men hvor vi skulle komme til å bli boende i nærmere halvannet år.

I Fremtidens referat sa de det slik: *"Foran øynene på pressefolkene, representanter for myndighetene og Eiker Sparebank, tok familien et hjerteskjærende farvel med sitt hjem"*.

Bror av en tillitsvalgt og ansatt i banken, overtok vår bolig

Noen uker senere overtar Hokksund-mannen Olav Sanden som ny eier av vår bolig. Han er bror av bankansatte Gunnar Sanden som i flere år også har sittet i Eiker Sparebanks forstanderskap. Dermed fikk Marit tilnærmet rett da hun i affekt like før utkastelsen spurte om det var slik at de skulle ha huset selv.

Namsmannen var bankens lydige øyentjener

For ordens skyld skal det også nevnes at da den for anledningen oppnevnte namsmann Nils Tufto - som til daglig var lensmannsbetjent i Øvre Eiker

- kastet ut min familie og meg for Eiker Sparebank, hadde han selv et stort lån på gang i samme bank. Lån som bl.a. fullfinansierte hans egen bolig, som han kjøpte rimelig på tvangssalg hvor hans eget embete var involvert. Tidligere eier satt igjen med en stor udekket gjeld. Namsmannen var med andre ord bankens lydige øyentjener, da han kastet ut min familie og meg fra vårt hjem. (1)

DOKUMENTASJON

1 Diverse avisutklipp fra avisen Fremtiden av 16.juni 1995

Utdrag fra
"Mafiaen i Eiker"
Alle rettigheter
Koloritt Forlag AS

Kap. 16

Sammensvergelsen i lagretten

Banken trengte et rettsforlik for å få tildekket lovbruddene. Det hele fungerte som en sammensvergelse. Var saken avgjort på forhånd?

09.08.1994 skriver advokat Trygve Fjeld ut vår ankeerklæring til Eidsivating lagmannsrett. Domstolen blir senere delt og vår sak verserer for den delen som blir kalt Borgarting lagmannsrett. 23.oktober 1995 starter ankesakens hovedforhandling i Drammen Tinghus. Der blir jeg raskt satt under sterkt press og tvunget inn i et rettsforlik etter en og en halv dag i en rettssak det var satt av en hel uke til.

Som prosessfullmektig har jeg engasjert høyesterettsadvokat Tor Martin Kindem. Det etter hvert så store sakskomplekset skal fordeles mellom han og advokat Trygve Fjeld, henholdsvis med Fjeld på namsrettssakene og Kindem på hovedsaken i lagmannsretten. For motparten møter som vanlig bankens etterhvert faste advokat Einar Granli, med banksjef Finn Mathisen som bisitter. Lagrettens medlemmer består av rettens formann (lagmann) lagdommer Hjalmar Austbø, lagdommer Sveinung Koslung og byrettsdommer Astrid Langaas Østbø.

La vekk ankegrunnlaget, og lukket øynene for bankens pantesvindel

Allerede fra første stund viste dommerne en klar bankpartisk holdning som de ikke engang forsøkte å legge skjul på. Noe av det første lagmann Austbø gjør da retten er erklært satt, er å holde frem herredsrettsdommen som vi hadde anket over, hvorpå han sier at *"Denne dommen forstår jeg ingenting av, så den legger jeg vekk"*. De mange graverende feil som herredsrettsdommer Kløvstad har gjort i dommen, blir dermed feiet under teppet fra første øyeblikk. Jeg gjør imidlertid Kindem oppmerksom på at vi faktisk har prosesskrifter hvor advokat Granli innrømmer urettmessig utnyttelse av det midlertidige pant i vår bolig. Kindem blir tydelig overrasket og hans kommentar er: *"Har han virkelig innrømmet dette?"*

Men i retten er hans innledningsforedrag likevel påfallende spakt og lite overbevisende. Han sier ikke noe om bankens innrømmelse, men nevner bare helt kort - som en bisetning, at det midlertidige pantet på 400.000 kroner skulle vært slettet. Deres ulovlige kontotapping og urettmessige utnyttelse av øremerket garantipant for 650.000 kroner farer han også bare flyktig over.

Imidlertid hadde Kindem skrevet et prosesskriv til lagmannsretten 19. oktober 1994, hvor det var redegjort for dette. På s. 3 og 4 blir bankens urettmessige utnyttelse av det midlertidige pant, grundig belyst. Og på s. 5 informeres det om flere av bankens lovbrudd. Bl.a. at de har foretatt ulovlig tapping av våre konti og svindlet med garantier og urettmessig pant. Det fremgår klart hvordan de ved hjelp av urettmessig pant for *over en million kroner* har kunnet forlede meg slik at de fikk gjennomført den nevnte refinansieringen hvor de sammenblandet aksjeselskapets gjeld med mitt private låneansvar.

På bakgrunn av innholdet i dette prosesskrivet er det ingen tvil om at både Kindem og lagretten var gjort oppmerksomme på dette forholdet. Et forhold som er selve kjernen i saken, og som advokat Ola Fæhn senere påberopte som et *bedrageri*. Men i likhet med at frimurer og herredsrettsdommer Kløvstad lukket øynene for dette, blir forholdet også påfallende raskt forbigått i lagmannsretten, uten å bli hensyntatt. (1)

Min egen advokat samarbeidet med banken

Det var tydelig at Kindem ikke ønsket å gå i dybden av de handlingene banken hadde begått. Flere viktige sider av saken unnlot han rett og slett å nevne. Og allerede noen uker før hovedforhandlingen i lagmannsrettssaken fikk jeg faktisk en klar advarsel av ham, mot å nevne så mye som et eneste ord i retten om at banken hadde begått straffbare handlinger. "*Gjør du det så taper du saken*", sa Kindem. I ettertid virker dette som det dårligste råd jeg kunne få. Det var jo nettopp ved å påpeke og dokumentere bankens straffbare handlinger jeg kunne vunnet saken.

- **Advokat Kindem, satt selv i millionskattgjeld**
- **Hadde møte alene med bankens advokat**
- **Hjalp deretter til med å påtvinge meg et "forlik" på bankens betingelser**
- **Lagrettsdommerne deltok aktivt i presset for å få "forliket" gjennomført**
- **Kindem nedbetalte deretter sin egen gjeld med en halv million kroner**

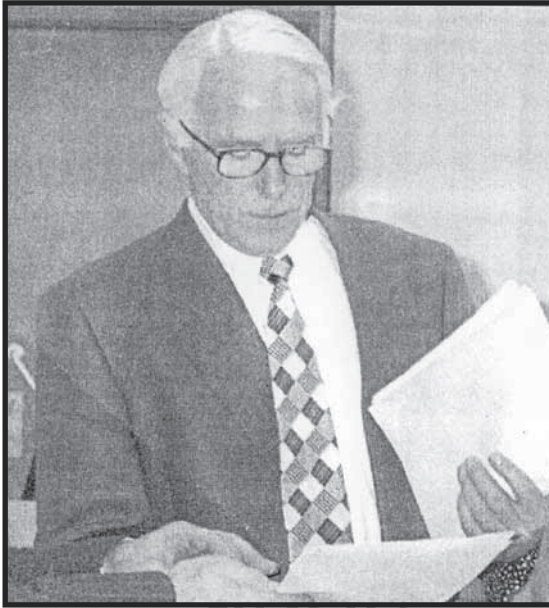
På dette tidspunktet vet jeg ikke at advokat Kindem selv sitter i en million-skattegjeld til Oslo kommune, og at kommunen har tatt utlegg i tilnærmet alt han eier. Først langt senere, under en samtale med bekjente av ham, får jeg vite dette. Og da jeg på bakgrunn av disse opplysningene også kontakter Løsøregisteret, får jeg tilsendt utskrifter som bekreftet alt sammen. (2)

I retten fikk jeg da også merke at han samarbeidet med banken om å få presset gjennom et rettsforlik mot min vilje. Dette ble tydeliggjort både gjennom samtaler, brev og faks vi mottok fra ham, etter at han et par måneder før saken skulle opp hadde et møte under fire øyne med bankens advokat Einar Granli. Til tross for mitt klare nei til forlik på de premissene banken setter, er dette bankens og Kindems mål fra da av.

I forbindelse med aksjeselskapets lån var bankens eneste lovlige pant i privat eiendom som nevnt begrenset til 400.000 kroner. Men som også nevnt ble dette beløpet inndekket ved salget av tomten i 1989, store innbetalinger i 1990 og ved salget av hytta i mars 1992. At de også tok vår bolig har jeg med rette kalt et ran. Og da de senere i tillegg til dette også kom trekkende med et krav på 400.000 kroner i retten, var det intet som tilsa at dette var riktig. Kravet hang i løse lufta. Men dommerne godtok det, både i herredsretten og i lagmannsretten.

Da saken skulle opp i lagmannsretten hadde imidlertid banken lenge ivret for å få tildekket sine mange lovbrudd med et forlik. Men sammen med advokat Fjeld - som vi samarbeidet med - hadde Kindem og jeg hatt en grundig gjennomgang av bankens og mitt mellomværende, som klart viste at banken hadde gravet til seg mye mer av våre verdier enn den hadde lov til. På denne bakgrunn skriver jeg derfor allerede 15.08.95 til advokat Kindem, og sier klart fra om at jeg avviser enhver tanke på noe forlik hvis ikke banken frafaller hele kravet på 400.000 kroner. Jeg understreker imidlertid at bankens uredeligheter må vurderes nøye, og at det derfor heller ikke er sikkert at en slik "null-løsning" kan godtas. Samme dag sender advokat Kindem en faks til Fjeld. I den korte meldingen gjør Kindem oppmerksom på at han nå har avtalt et møte med bankens advokat Einar Granli 16.08.95 kl.15.30.

21.08.95 skriver han plutselig og uten forvarsel ut en faktura på kr. 100.000,- til meg, som han krever innbetalt for å gjennomføre lagmannsrettssaken i oktober. Til tross for at han er gjort fullt oppmerksom på at jeg er ruinert av banken og bor i en hytte på skauen, gir han meg en frist på kun 30 dager. Han vet med andre ord at dette er en umulighet for meg, noe jeg også gir ham beskjed om.

*Fra rettsalen i Oslo
tinghus. Tor Kindem*
Foto: Lars Egil Mogård/
VG

22.08.95 skriver han imidlertid et brev til meg hvor han orienterer om at han under sitt møte med advokat Granli fikk "en følelse av" at vi nå kan "oppnå en forlikspakke som går ut på at Eiker Sparebank ettergir et hvert krav utover kr. 100.000,-". Og som om dette allerede er avtalt mellom han og banken, tilføyer han følgende: "De er villig til å yte deg det som et lån med en nærmere avtalt rente og nedbetalingsordning". Han understreker at han "meget sterkt" vil anbefale meg at jeg aksepterer dette. Og under et møte noen dager senere, gir han beskjed om at han er villig til å gi avkall på sitt honorar på 100.000 kroner, hvis jeg vil gå med på bankens forliksbetingelser om å skylde dem dette beløpet i stedet. (3)

På nytt sier jeg imidlertid fra til Kindem at jeg ikke ønsker noe forlik med banken. Samtidig gir jeg igjen beskjed om at jeg i min situasjon ikke har mulighet til å betale det honoraret han krever, i løpet av 30 dager. Først langt senere, da jeg blir informert om Kindems enorme skattegjeld, forstår jeg meningen i hans svar da han sier: "Jeg har jo også en situasjon". Men på mitt spørsmål om han likevel vil fullføre saken svarer han ja.

På bakgrunn av den saksgjennomgang som Kindem, Fjeld og jeg tidligere har hatt vedrørende bankens og mitt mellomværende, er det rimelig

klart at det er banken som skylder meg penger og ikke omvendt. Til da hadde vi imidlertid vurdert en såkalt null-løsning som en mulighet, nemlig at banken sletter hele kravet på 400.000 kroner. Etter ytterligere vurderinger sammen med Fjeld fremstår spriket mellom det banken allerede har ribbet oss for og det de hadde lov til å ta, som så stort at heller ikke en null-løsning kan godtas. Det er ikke lenger tvil om at banken skylder meg penger. I et brev av 4.9.95 til advokat Kindem, skriver derfor advokat Fjeld at: "*Det kommer følgelig ikke på tale å forlike saken ut fra en null-løsning*". (4)

Kindem er på dette tidspunkt med andre ord fullt oppmerksom på at jeg ikke ønsker noe forlik, og langt fra på de betingelser banken har foreslått. Likevel starter han opp igjen med et nytt forlikspress mot meg på bankens premisser. Det skjer allerede på formiddagen under hovedforhandlingens andre dag i retten.

Bankens advokat avslørt i løgn, ble hjulpet av Kindem

Annen dag i retten er det advokat Granli som står for tur med sitt innledningsforedrag. Det som er forskjellen mellom ham i herredsrettssaken og nå, er at han er påfallende nervøs. Her står denne drevne advokaten og stotrer og stammer som en nervøs skolegutt. Dette er så påtagelig at dommerne har store problemer med å forstå ham, og flere ganger må de derfor stoppe ham og be ham gjenta det han sier. Jeg undrer meg; - hvorfor i all verden er Granli så nervøs denne gangen? Stikker det noe under som ikke tåler dagens lys?

Nøyaktig slik han gjorde i herredsretten halvannet år tidligere, kommer han igjen med samme lekse av usannheter. Disse tiradene har jeg imidlertid allerede belyst i et tidligere kapittel og går ikke inn på alt det nå igjen. Dog skal det nevnes at når Granli kommer til temaet om bankens såkalte "renteettergivelse" for første halvår av 1990, blir han faktisk hjulpet av Kindem. Få dager tidligere har nemlig Kindem, advokat Fjeld og jeg gått igjennom kontoutskriftene som beviser bankens bløff med hensyn til den såkalte "renteettergivelsen". Men i stedet for å la Granli løpe linen ut og avsløre både banken og seg selv som løgnere, så hjelper Kindem ham ved å avbryte ham med ordene: "*Granli, Granli! Vi har kontoutskriftene,*" hvorpå Granli brått skifter tema.

Hvorfor "forventet" dommerne forlikforhandlinger så tidlig?

Allerede under formiddagspausen denne dag tar advokat Kindem meg til side og informerer meg om at "*nå har det kommet klare signaler fra dommerne om at de forventer at partene går til forlikforhandlinger*".

Kindem hadde imidlertid vært sammen med meg fra han ankom tinghuset på morgenen, og jeg hadde ennå ikke oppfattet noen slike "signaler" fra dommerne. Det er derfor et åpent spørsmål om Kindem på noe annet tidspunkt kan ha hatt en forbindelse med dommerne, som jeg ikke visste om? Var gjennomføringen av rettsforliket avtalt spill? Det var tydelig at både Kindem og dommerne også forventet lydighet fra min side da rettens formann lagdommer Hjalmar Austbø før lunsj selv tar initiativet og anmoder partene om å gå til forlikforhandlinger i lunsjpausen. Men hvorfor "forventet" de forlikforhandlinger så tidlig i en sak som ikke på langt nær var ferdig belyst?

Da jeg avviste bankens første forlikstilbud hvor den sa seg villig til å redusere sitt påståtte krav fra 400.000 til 100.000 kroner, var lagmannsrettssaken ikke til å komme forbi. Her kom de imidlertid med et nytt forlikstilbud hvor de startet med å legge kravet på 150.000 kroner. Og til tross for min tidligere beskjed om å avvise bankens forlikstilbud, reiser likevel Kindem spørsmål under lunsjen om banken kan tenke seg å gå med på en null-løsning. Advokat Granlis svar er imidlertid ikke til å misforstå: *"Det kommer ikke på tale"*.

Rystende dommersamtale i kantinen

Da vi igjen er i ferd med å samle oss i rettsalen etter lunsjpausen, kommer min datter Linda og forteller at hun nettopp har overhørt en rystende samtale nede i kantinen under lunsjen. Da hun sto i matkøen ved disken hadde hun tilfeldigvis blitt stående rett ved bordet der dommerne inntok sin lunsj. Samtalen dommerne førte var såpass høylydt at flere utedkommende i kantinen kunne høre hva som ble sagt. Og fra den kvinnelige delen av dommerpanelet kom det klare ord om at hun syntes banken hadde vært *"meget ettergivende"* og at Marit og Freddy Kristoffersen var *"svært bortskjemte"*. Svaret fra de øvrige dommerne var *"ja, helt utrolig"*.

Jeg er lammet av sjokk! Med så bankpartiske dommere lenge før saken er belyst i sin helhet, anser jeg meg som sjanseløs. Min bevissthet om hva som foregår rundt meg er i fortsettelsen svært redusert. Jeg føler meg helt kraftløs og skjelven innvendig, og kan ikke lenger konsentrere meg. Min psykiske tilstand og mine konsentrasjonsvansker som jeg går til legebehandling for fra før, er betydelig forverret. Selv i det paginerte aktutdraget hvor hele saken er systematisert, klarer jeg ikke lenger å følge med på sidenummerne når jeg skal bla om. Dette må jeg nå overlate til Marit som til tross for at hun kun er til stede som tilhører, har rettens tillatelse til å sitte ved siden av meg. Jeg faller rett og slett

fullstendig sammen, og mister all tro på noen rettfærdig behandling i rettsapparatet.

Jeg slet med depresjon og konsentrasjonsvansker, var lett å forlede

Etter den årelange belastningen med bankens uredeligheter og den traumatiske utkastelsen min familie og jeg få måneder i forveien hadde opplevd, sliter jeg fra før med depresjon og store konsentrasjonsvansker. Og dette blir enda verre når jeg får høre om dommersamtalen i kantinen. De norske myndighetene, som jeg stolte på har, i tillegg til sjokkbehandlingen, også gitt meg fullstendig brutne illusjoner. Senere må jeg ha hjelp av spesialist, og går i to år i terapi hos psykiater Anne Marit Langås ved Kongsberg sykehus. Hennes diagnose er forlenget depresiv reaksjon og symptomer i overensstemmelse med lidelsen PTSD (posttraumatisk stressforstyrrelse).

I den psykisk lammede tilstanden jeg befinner meg i under lagmannsrettssaken, som medførte nevnte diagnose, er jeg sårbar og lett å lede for autoriteter som ønsker å tvinge meg inn i et "rettsforlik". Dette klarer de da også lenge før våre ni innkalte vitner kommer til, og følgelig lenge før bevisførselen er fullført. Vitnene kommer aldri til orde. Og selv kommer jeg ikke engang til orde med en partsforklaring. Dommerne kjenner med andre ord ikke på langt nær til det de burde i saken da de oppfordrer partene til å inngå forlikforhandlinger allerede ved lunsjpausen andre dag.

Dommerne samarbeidet aktivt med Kindem og banken

Min tilstand blir heller ikke noe bedre av det første lagmann Austbø starter med etter lunsjpausen. Han fortsetter å skamrose banken. For åpen rettssal proklamerer han i klartekst at han synes bankens forlikstilbud er "*meget bra*". Ja, faktisk så bra at han sier: "*Det er noe av det beste tilbud jeg (han) har hørt*". Han henvender seg direkte til meg og sier at han "*anbefaler det på det sterkeste*" og han kaller det "*generøst*" av banken. Senere forsterker han dette ved også å kalle banken "*storsinnet*". Når han får vite at jeg fremdeles ikke har gitt etter for forlikspresset, bevilger han omgående en ekstrapause i rettssaken samt et rom til rådighet på baksiden av rettssalen hvor Kindem uforstyrret kan fortsette å myke meg opp. I mellomtiden sitter dommerne og tilhørerne i rettssalen og venter.

På bakrommet øker Kindem presset maksimalt. Da jeg ikke vil gå med på noe rettsforlik, spør han i en irritert tone om jeg ikke har hørt hva Granli har sagt og hvordan han har lagt opp sin strategi? Jeg vet imidlertid at Granlis innlegg stort sett er usannheter, noe Kindem åpenbart ikke tar hensyn

til. Han truer med at jeg må regne med å tape saken med uoverkommelige saksomkostninger både fra retten og ham selv samt en fortsatt gjeld på flerehundretusen kroner til banken, hvis jeg ikke vil gi meg. Han gjentar imidlertid at hvis jeg derimot er villig til å gå med på bankens forliksbetingelser, så skal ikke han ha sine 100.000 kroner i honorar av meg.

Når vi kommer ut i rettssalen igjen, sitter alle og venter på at noe avgjørende kan ha skjedd på bakrommet. Jeg holder imidlertid fremdeles igjen. Men nå er jeg helt utenfor, og kan ikke lenger følge med på noen av detaljene det snakkes om i saken. Senere forteller mine døtre at jeg så ut som et utslått menneske som ikke lenger var seg bevisst sine handlinger. Likevel vegrer jeg meg for å gå med på noe forlik. Jeg visste jo at banken hadde brukt grovt uredelige metoder til å ribbe oss for alt vi eide av privat fast eiendom, og at de 400.000 kronene de har tatt utgangspunkt i som krav kommer i tillegg. At de har redusert dette urettmessige kravet til 150.000 kroner blir likevel feil, siden det etter min mening er banken som skylder meg store beløp. Da kommer det tegn fra banksjef Mathisen. Han går nå ned igjen til bankens opprinnelige forlikstilbud, med et krav på 100.000 kroner. Som nevnt er dette nøyaktig det beløp Kindem er villig til å gi avkall på hvis jeg går med på bankens betingelser.

Lagmannen fortalte skremselshistorier

Presset var massivt. I likhet med Kindem sender også lagmann Austbø ut entydige signaler om at jeg ville tape saken og komme mye dårligere ut av det hvis jeg ikke går med på bankens "generøse" betingelser. Dette blir også understreket med en historie hvor lagdommeren forteller om en konkret person som hadde havnet opp i over 800.000 kroner i saksomkostninger, fordi han ikke ville gi seg. Historien er tydelig adressert til meg.

Til tross for min psykisk utkjørte og omtåket tilstand mener jeg fremdeles at jeg er lur og at det egentlig er banken som skylder meg penger og ikke omvendt. Derfor mumler jeg fremdeles frem en slags protest ved å vise til at jeg som er fratatt alt, bor i en hytte på skauen og står uten inntekter, ikke engang har noen mulighet til å betjene et krav som er redusert til 100.000 kroner. Austbø svarer kort og avmål: *"Jeg kan ikke ta hensyn til at De bor i en hytte uten vann og strøm. Jeg må forholde meg til de faktiske forhold i saken"*.

Det dokumenterte "faktiske forhold" at banken har svindlet oss med urettmessig pant for over en million kroner i vår private eiendom, tar han ikke hensyn til. Heller ikke at det var nettopp dette som lå til grunn for at min familie og jeg urettmessig var kastet ut fra vårt hjem og henvist til å bo på skauen.

Det massive presset fra både banken, dommerne og min egen prosessfullmektig, samt sjokket jeg opplever ved dette, svekker imidlertid min vurderingsevne. Alt skjer nå også alt for raskt for meg. Jeg klarer ikke lenger å samle meg om noen ting. Og etter et "*Hva blir det til*"? fra Kindem, mumler jeg at jeg vel ikke har noe annet valg enn å gi etter. Austbø gir uttrykk for stor tilfredshet over "*den løsning partene har kommet frem til*".

Det virker som om alle aktørene i rettssalen nå puster lettet ut, bortsett fra meg som i stedet føler meg overkjørt og utslitt. Den strenge sermopregede stemningen løses opp i noen minutters løst prat, og Kindem og dommerne samtaler høylydt for åpen rettssal om at jeg "*tidligere har hatt dårlige rådgivere*". Det er tydelig ment som en beskjed til meg. Jeg opplever det som svært useriøst.

Marit var kun til stede som tilhører, ble forledet av lagmannen

Plutselig er det et lyst hode fra bankens side som kommer til å tenke på at advokat Trygve Fjeld har en restitusjons/erstatnings-sak på gang i herredsretten, som gjelder en mulig tilbakeføring av eller erstatning for vår bolig. Saken gjelder bankens brudd på vår avtale av 13. september 1991 om at de mot oppgjøret for salget av vår hytte, ikke skulle fremme tvangsauksjon over vår bolig.

Saken er fremmet som en stevning av 30.04.95 til Eiker, Modum og Sigdal herredsrett, og med Marit og Freddy Kristoffersen som saksøkere mot Eiker Sparebank v/styrets formann. Siden det ble konstatert i den tidligere herredsrettssakens avgjørelse at Marit ikke heftet for den påståtte gjelden min, så dreier denne nye stevningen seg også i høyeste grad om hennes rettigheter som medeier i den eiendom banken hadde tatt fra oss. Hennes halvpart i boligen og den øvrige eiendom er tatt fra henne uten at hun overhodet har skyldt banken noe som helst. Hun er med andre ord fullstendig overkjørt av maktapparatet.

Dette er en sak som kommer helt på siden av hovedsaken. Med denne nye restitusjons/erstatningssaken på nakken vil banken fremdeles ikke være kvitt alle erstatningskrav fra oss, slik den ønsker.

Advokat Granli virker imidlertid nå mer nervøs enn noen sinne, og sier klart i fra at om de nå også trekker inn denne saken i rettsforliket, så vil han ha sikkerhet for at han "*ikke får noe trøbbel med advokat Fjeld i ettertid*". Lagmann Austbø forsikrer da at dette ikke er noe problem "*så lenge både Kristoffersen og hans kone skriver under på rettsforliket*". Tilfeldigvis er også Marit til stede under lagmannsrettssaken. Hun er imidlertid ikke

part i saken, men er til stede som vanlig tilhører, noe som er ren flaks for banken. Ved hjelp av de bankpartiske dommerne utnytter de nå hennes tilstedeværelse maksimalt.

Marit sier først nei til å skrive under, fordi hun ut fra det som ble konstatert i herredsretten året før, vet at hun ikke hefter for gjelden. Men igjen forsikrer lagmannen at så lenge Marit kun skriver under på rettsforliket som ektefelle og ikke som ansvarlig for gjeld, så har hun ikke noe å tape på dette. Det som i virkeligheten skjer er at dommerne, Kindem, banken og deres advokat i et for alle åpenlyst samspill lurer henne til å skrive under på noe som fratar henne den siste mulighet til å hevde sine soleklare rettigheter. Rettigheter som hun har i vår felles eiendom som banken har frarøvet meg, men som hun eier halvparten i. Av disse mektige, kappekleddede personer blir hun, midt i en norsk rettssal, fralurt sine rettigheter på en nedrig måte. Og jeg som i min psykiske nedkjørthet nå er hinsides all normal vurderingsevne, er heller ikke til noen hjelp for henne.

Enda en gang greier altså banken ved aktiv hjelp av dommerne i det norske rettsapparat å overkjøre oss fullstendig. Først i herredsretten, og nå også i lagmannsretten. Når advokat Fjeld noe senere får vite hvordan restitusjonssaken med et pennestøk er skviset ut uten hans tilstedeværelse, blir han meget irritert. Ikke minst over hvordan hans rett til å bistå sine klienter i så viktige avgjørelser fullstendig er satt til side av maktapparatet, til fordel for banken.

Tvang på plass "forliket" i all hast

Men i lagretten har man enda et problem når det gjelder advokat Fjeld. Han har lenge støttet meg fullt ut i min avvisning av bankens forlikstilbud. Nå ventes han som vitne i rettssalen om få minutter. Og om dette skjer, vil åpenbart hele rettsforliket stå i fare for å mislykkes. Hurtig får jeg beskjed om å gå ut på gangen og ringe til advokat Fjelds kontor for å avbestille hans vitneforklaring. Som en robot gjør jeg det jeg får beskjed om, og går som en søvngjenger ut til telefonen i gangen. Ved Fjelds kontor svarer de at Fjeld allerede sitter på toget fra Oslo og vil ankomme Drammen Tinghus til avtalt tid.

Dette var tydeligvis dårlige nyheter, rettsforliket må på plass før Fjeld kommer. I all hast setter de i gang med å skrive ut et såkalt rettsforlik. Etter høylydt diktat fra advokat Kindem nede i salen, håndskriver lagdommer Sveinung Koslung dokumentet oppe ved dommerbordet. Selv sitter jeg som en utenforstående på sidelinjen mens det snakkes over hodet på meg om hva som skal stå i det "rettsforliket" jeg nå blir tvunget inn i. Jeg er nå så utenfor at jeg ikke får med meg noe av hva de mektige menn avta-

ler over mitt hode. Det er som jeg er i en slags trance. Først langt senere oppfatter jeg at flere av punktene de satte opp overhodet ikke var avtalt med meg på forhånd, og at dette fikk fatale konsekvenser. Det ene er pkt. 2: "*sak nr. 95-287 A ved Eiker, Modum og Sigdal herredsrett mellom Marit og Freddy kristoffersen som saksøkere og Eiker Sparebank som saksøkt begjæres hevet som forlikt. Partene bærer hver sine omkostninger.*" Dette er den nevnte restitusjonssaken som advokat Fjeld er prosessfullmektig i, men hvor maktapparatet altså ikke tar noe hensyn til verken skikk og bruk eller etikk. Det andre er pkt. 3 hvor det bl.a. fastslås at: "*Freddy Kristoffersen vil således ikke reise nye søksmål mot Eiker Sparebank knyttet til dette saksforhold.*" (5)

Psykisk nedbrutt og ingen oppfatning av hva jeg skrev under på

Ingenting av dette var det snakket med meg om på forhånd. Men da det håndskrevne dokumentet blir overrakt meg, med instruks om å skrive under, så adlyder jeg som en automat og med full resignasjon for autoritetene. I min tilstand hadde jeg ingen klar oppfatning av hva jeg egentlig skrev under på. Som eksempel på det kan det nevnes at jeg hadde en slags tåkete forestilling om at bare jeg ble ferdig med dette vanviddet av en retts sak, så kunne jeg gå til nye søksmål mot banken vedørende sidegrener av saken som ikke var berørt i retten. Ut fra rettsforlikets pkt. 3 var selvsagt dette umulig, men det sier litt om hvor lite jeg på det tidspunkt oppfattet og fikk med meg.

I påfallende hast blir saken presset inn i en avslutning 20 minutter før det første av våre vitner, advokat Fjeld, skulle innta vitneboksen. Da vi møtte ham på trappen til Drammen Tinghus og han fikk høre hva som hadde skjedd, så det ut som at han ikke trodde sine egne ører.

Lokalavisen bekreftet lagmannens signaler og min vegring

I saksreferatet som kom i avisen DT-BB dagen etter det såkalte rettsforliket, skriver den erfarne rettsreferenten O.J. Bjønnes Jacobsen bl.a. følgende: "*Lagmannen gav et signal som ikke var til å misforstå da han karakteriserte bankens tilbud om å redusere gjeldsbeløpet fra 400 000 til 150 000 som generøst. Senere brukte han uttrykket storsinnet om bankens holdning*".

Dermed var banken og dens ledelse enda en gang offentlig fremstilt som hjelpsomme og ettergivende. Til tross for at hauger av dokumenter beviste både deres hensynsløshet og gjentatte lovbrudd, kunne de fortsatt sole seg i lyset fra en falsk helteglorie. Selv fremsto jeg som den toskete uro-

kråka som ikke hadde skjønt noen ting. Under et intervju i bladet Kapital understreker Kindem dette inntrykket ved å påstå at "*Kristoffersen skjønte ikke sin egen sak*".

Men under den senere granskingen av saken forsto jeg i alle fall at både Marit og jeg var lurte opp i stry av et "teamwork" i lagmannsretten, som besto av Kindem, Granli og en flokk dommere som alle helt åpenlyst samspilte med en uredelig bank. Avisen DT-BB bekrefter da også dommernes favorisering av banken når de skriver at signalene fra lagmannen "*ikke var til å misforstå*". Og at lagmannen var klar over at han deltok i å presse meg inn i et rettsforlik jeg ikke ønsket, er heller ikke til å misforstå. Mens forlikspresset pågikk kom han nemlig med uttalelser som avisen siterer slik: "*Jeg forstår vegringen i en kritisk situasjon, men her ligger grunnlaget for en ny start*" (Understrekingen er tilføyd). (6)

Prosesskriftet bekrefter at pantescvindelen var kjent for Kindem og retten

I tillegg viser nevnte prosesskrift av 19. oktober 1994 at både lagmannsretten og Kindem var gjort kjent med at banken hadde tappet vårt aksjeselskaps konto for relativt store beløp og at de hadde utnyttet urettmessig pant for over en million kroner i vår private eiendom. Likevel deltok dommerne aktivt i å få presset meg inn i et rettsforlik på bankens premisser.

Også Kindem bekrefter lagrettens entydige signaler og aktive rolle

Som nevnt engasjerte jeg privatetterforsker Harald Olsen i forbindelse med at det meste av vår bukkinnredning forsvant mens den sto lagret under bankens ansvar. Gjennom Olsen får jeg i 1997 også kontakt med advokat Sigurd Klomsæt som han samarbeider med.

Under et møte med disse to ber jeg advokat Klomsæt om juridisk bistand, og den 5. mars 1997 skriver han et brev til advokat Kindem hvor han sier at det er flere spørsmål han gjerne vil ha svar på vedrørende min sak. Samtidig fremholder han at han ser det som hensiktsmessig å gjennomføre en konferanse. Allerede i brevet stiller han følgende spørsmål: "*Jeg tillater meg å få opplyst om noen - i så fall hvem - som har betalt for Deres arbeid i angjeldende sakskompleks?*"

I brev av 11. mars 1997 svarer advokat Kindem: "*Jeg kan opplyse Dem at det er ingen som har betalt min faktura til Freddy Kristoffersen av 21.8.1995*". Slik jeg ser det er dette en klar innrømmelse.

I sitt brev lister Klomsæt for øvrig opp en rekke momenter i saken, som klart tilsier at rettsforliket aldri burde vært inngått. Bl.a. understreker han

at jeg ikke var i tvil om at det var jeg som hadde penger til gode av banken og ikke omvendt. Han konstaterer at jeg av den grunn ikke ønsket noe rettsforlik på bankens premisser, og at dette ikke var til å misoppfatte.

Klomsæt påpeker også det faktum at Kindems fullmakt fra meg ikke under noen omstendigheter inneholdt muligheten for å inngå noe rettsforlik hvor jeg fortsatt skulle stå i gjeld til banken. Og på bakgrunn av bl.a. dette ber Klomsæt om en nærmere redegjørelse fra Kindem om *"hvorfør det ble inngått slikt rettsforlik - og hva som var de beveggrunner"* han hadde *"for å råddgi Kristoffersen til å akseptere forlik - slik det fremkommer i rettsboken"*.

Til dette uttaler Kindem seg i likhet med nevnte avisreferat - hvor det fastslås at lagdommernes holdning og signaler ikke var til å misforstå. I forsøk på å rettferdiggjøre sine egne "råd" - for ikke å si press mot meg, legger han dommernes nevnte holdning til grunn. Og han sier det slik: *"Under rettssaken kom det relativt entydige signaler fra rettens medlemmer som etter mitt skjønn ikke kunne tolkes på annen måte enn at det ville komme en dom i Eiker Sparebanks favor. Nå er det selvfølgelig alltid farlig å skulle tolke den type signaler fra rettens medlemmer, men i denne saken var etter mitt skjønn signalene ganske entydige. Under hovedforhandlingen 2. dag tok retten et forliksinitiativ og gikk relativt entydig ut i sin anbefaling til Kristoffersen om å inngå forlik"*. (Understrekingen er tilføyd). (7)

Påfallende og betenkelig

Det er påfallende at banken, som hadde gitt så klart uttrykk for at de ønsket å bli ferdige med både saken og vårt økonomiske mellomværende, nektet plent å slette de siste 100.000 kronene fra kravet da de allerede hadde sagt seg villige til å slette kravet med flere-hundre-tusen kroner. Det var åpenbart maktpåliggende for banken å bli ferdig med alt sammen gjennom et "forlik", før vitneforklaringer og diverse lovbrudd ble fremlagt. *Hvorfør var det da så viktig at jeg fortsatt skulle skylde dem 100.000 kroner - som var et relativt bagatellmessig beløp i den store sammenhengen?*

Dette er det ikke min oppgave å fremlegge svar på, men det er utvilsomt svært påfallende at det var nettopp dette beløpet Kindem skulle ha i honorar. Det synes også svært merkelig at Kindem i en situasjon hvor han sliter med milliongjeld og utlegg i fast eiendom, etter sitt møte under fire øyne med bankens advokat plutselig er villig til å gi avkall på et honorar på 100.000 kroner fra meg. Imidlertid visste han at jeg i min situasjon ikke maktet å betale dette beløpet. Et beløp som banken derimot sa seg villig til å yte som et lån, innbakt i det rettsforliket de ønsket å oppnå - nedbetalt

over tid av meg. Hva dette beløpet skulle dekke og hvem som skulle ha det, er imidlertid et spørsmål jeg overlater til leseren selv å gjøre seg sine tanker om. Det hele blir i alle fall meget betenkelig når Kindem kort tid senere nedbetaler sin skattegjeld med nærmere en halv million kroner. Dette til tross for fraskrivelse av honorar, null i formue og en nettoinntekt samme år som ifølge Oslo likningskontor ikke lød på mer enn 328.800 kroner. (8)

For meg ble det enda mer betenkelig da jeg en tid senere også fikk kontakt med andre tidligere klienter av advokat Kindem, som mente at han hadde samarbeidet med deres motpart, og som følte seg lurte.

Bekjente av ham fortalte dessuten at han i tillegg til økonomiske problemer, også hadde andre personlige problemer. Bekreftelsen på dette kom da jeg fikk tilsendt dokumentasjon på at han var med i ledelsen av et selskap som kalte seg Team Alcoterapi a/s og at ledelsen besto av alkoholikere som tilbød terapi til andre alkoholikere, etter den såkalte Minnesota-modellen. For dette problemet i forbindelse med hans arbeide i retten, skal han også ha blitt innrapportert til advokatforeningen i 1998.

For øvrig ble jeg orientert om at han satt i visse "utvalg og komiteer" og at han ved dette samt sitt virke som fast forsvarsadvokat i Borgarting lagmannsrett, var omgitt av "høystående dommere" og et nettverk som nærmest gjorde ham uangripelig. (9)

Jeg følte at det var svært mye jeg burde visst om denne advokaten før jeg i god tro gikk som faret til slaktebenken i det norske rettsvesen. Et rettsvesen med noen dommere som samspilte med banken og fremstilte deres uredlige manipuleringer som "generøse" og "storsinnede" heltegjerninger.

DOKUMENTASJON

- 1 Prosesskrift av 19. oktober 1994 oktober til lagmannsretten
- 2 Utskrift av pantattest fra Løsøreregisteret
- 3 Mitt brev av 15.8.95 til Kindem,
adv. Kindems faks av 15.08.95 til adv. Fjeld,
adv. Kindems faktura av 21.08.95 til meg, og
adv. Kindems brev av 22.08.95 til meg
- 4 Adv. Fjelds brev av 04.09.95 til adv. Kindem
- 5 Rettsbok av 23. oktober 1995
- 6 Saksreferatet i avisen DT-BB av 25.10.95

- 7 Adv. Klomsæts brev av 5.mars 1997 til adv. Kindem, og adv. Kindems svarbrev av 11.mars 1997 til adv. Klomsæt
- 8 Brev fra Oslo likningskontor
- 9 Diverse dokumentasjon vedrørende Kindem og Team Alcoterapi a/s

Utdrag fra
"Mafiaen i Eiker"
Alle rettigheter
Koloritt Forlag AS